

Immigranten op de stedelijke woningmarkt

8

Immigranten op de stedelijke woningmarkt

- 8.1** Regionale spreiding
- 8.2** Verblijfsduur
- 8.3** Verhuisgedrag
- 8.4** Woonsituatie en woonwijken
- 8.5** Conclusie

Immigranten vestigen zich in Nederland vooral in de grote steden. In de eerste jaren na vestiging zijn deze immigranten zeer mobiel op de stedelijke woningmarkt en verhuizen zij vaak. Pas na enkele jaren betrekken ze de woning waar ze voor langere tijd zullen wonen.

De meeste immigranten in de grote steden komen terecht in wijken met veel meer-gezinshuurwoningen waar al veel allochtonen wonen. Het zijn wijken met een hoge verhuismobiliteit, die de versterking van de sociale cohesie en de integratie van immigranten in de wijk kan bemoeilijken. Ook de steeds kortere verblijfsduur van immigranten in Nederland draagt hieraan bij.

Sanne Boschman en Frank van Dam (beiden PBL)

8.1 Regionale spreiding

De immigratie in Nederland kent een golfbeweging. Van 1999 tot 2001 nam het jaarlijks aantal allochtone immigranten¹⁾ toe tot 108 duizend, om vervolgens af te nemen tot 73 duizend in 2005. Daarna nam hun aantal weer toe, tot 122 duizend in 2008. Niet alleen het aantal immigranten varieert door de tijd, maar ook hun herkomst, hun migratiemotief en de plek waar ze terecht komen. In dit hoofdstuk worden de vestigingspatronen gevolgd van allochtone immigranten die zich in de periode 1999–2008 in de stadsgewesten²⁾ Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, Utrecht en Eindhoven hebben gevestigd. In deze stadsgewesten komt de helft van alle immigranten te wonen.

Immigranten steeds vaker naar grote steden

Veel immigranten vestigen zich in stadsgewest Amsterdam. Het aantal immigranten is er de afgelopen jaren bovendien sterk gestegen. Ook de instroom van immigranten naar stadsgewest Den Haag is de afgelopen jaren sterk toegenomen, waardoor het stadsgewest Rotterdam heeft ingehaald met de omvang van de instroom van immigranten. In de stadsgewesten Utrecht en Eindhoven is de groep immigranten kleiner, maar hun aantal is door de jaren heen wel toegenomen.

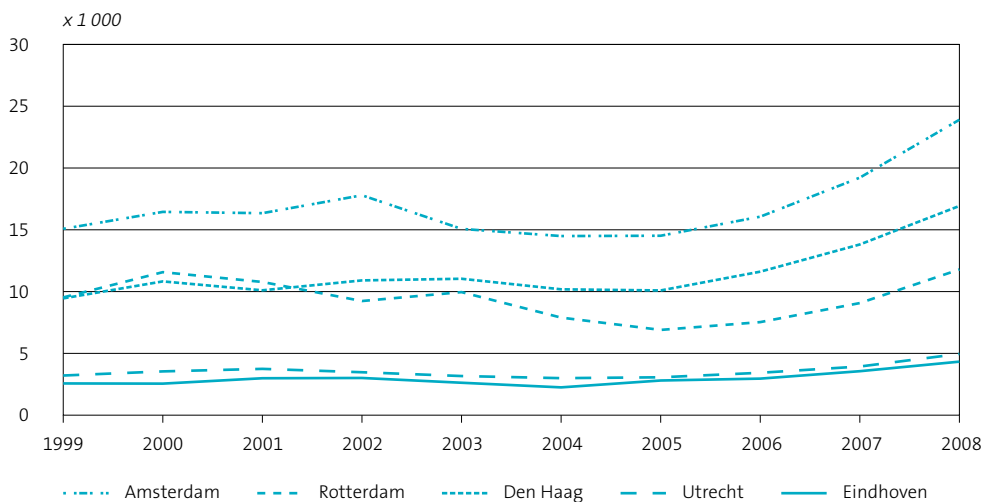
Immigranten in Nederland vestigen zich steeds vaker in de grote steden. Het aandeel immigranten dat zich in deze vijf stadsgewesten heeft gevestigd, is toegenomen van

¹⁾ 15 tot 20 procent van de immigranten die jaarlijks Nederland binnenkomen zijn autochtone Nederlanders. Deze groep is uit alle analyses weggelaten, omdat ze niet tot de doelgroep van deze publicatie behoren. Overal waar in dit hoofdstuk over immigranten wordt gesproken worden alleen allochtone immigranten bedoeld.

²⁾ We hanteren de CBS-indeling van stadsgewesten. Een stadsgewest is een verzameling gemeenten waarbij een gemeente de centrale stad is en de bewoners in de gemeenten daaromheen (het ommeland) sterke relaties met deze stad onderhouden.

43 procent in 1999 tot 51 procent in 2008. Dit verhoogt de druk op de woningmarkt in deze steden.

8.1.1 Immigranten naar stadsgewest van eerste vestiging

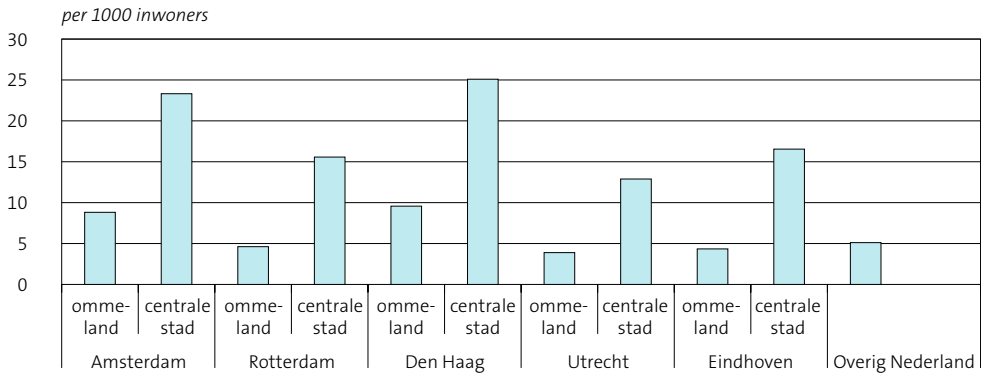
Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

Meeste immigranten naar Amsterdam en Den Haag

Absoluut en relatief komen de meeste immigranten terecht in de steden Amsterdam en Den Haag. Het gaat dan om ongeveer 25 immigranten per duizend inwoners in 2008. Rotterdam, Utrecht en Eindhoven trekken per duizend inwoners ongeveer 15 immigranten. De omliggende gemeenten in de stadsgewesten Amsterdam en Den Haag trekken ongeveer 10 immigranten per duizend inwoners aan. Dat is twee keer zo veel als in overig Nederland en de omliggende gemeenten rond Rotterdam, Utrecht en Eindhoven.

In het stadsgewest Amsterdam trekken veel immigranten, behalve naar de stad Amsterdam, vooral naar Amstelveen en Diemen. In het stadsgewest Den Haag vestigen immigranten zich relatief vaak in Wassenaar en Delft.

8.1.2 Aandeel immigranten, 2008

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

Vestiging van Midden- en Oost-Europeanen vertienvoudigd

Van de immigranten die zich in 2008 in Nederland vestigden, heeft 57 procent een westerse herkomst. In de stadsgewesten Utrecht en Amsterdam ligt het aandeel westerse immigranten met 59 en 60 procent het hoogst. Alleen in het stadsgewest Rotterdam zijn de niet-westerse immigranten met 51 procent in de meerderheid.

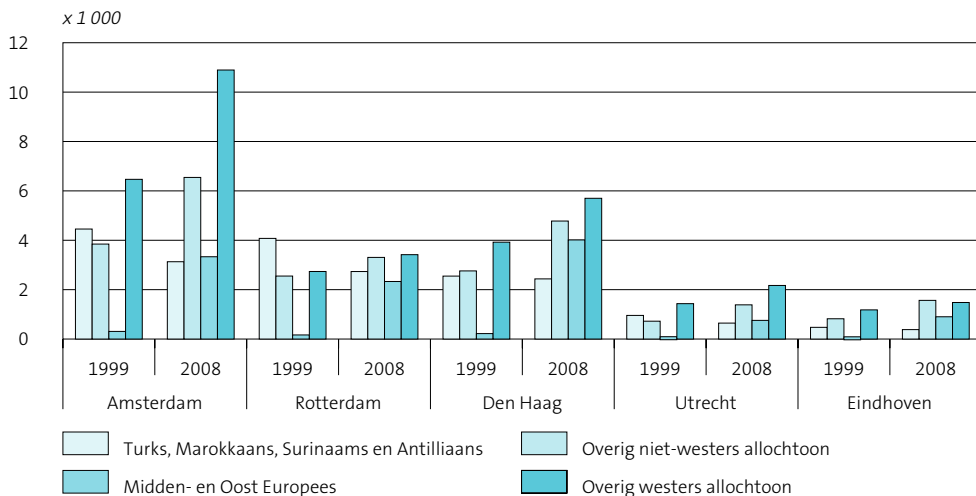
Dit hoofdstuk maakt bij de groep westerse immigranten onderscheid tussen Midden- en Oost-Europeanen³⁾ en overig westerse immigranten. Binnen de niet-westerse immigranten wordt onderscheid gemaakt tussen de vier grootste niet-westerse herkomstgroepen: Turken, Marokkanen, Surinamers en Antillianen, en overig niet-westerse immigranten.

In de periode 1999–2008 veranderde de spreiding van immigranten over ons land, maar ook de samenstelling van de groep naar herkomst. Het aantal immigranten uit de vier grootste niet-westerse herkomstgroepen nam af, het aantal Midden- en Oost-Europese immigranten is in deze periode vertienvoudigd. Midden- en Oost-Europese immigranten waren vóór 2004 vooral gezinsmigranten. Vanaf 2004 nam het aantal arbeidsmigranten uit Midden- en Oost-Europa toe. Deze immigranten hebben zich vooral in Den Haag en, in mindere mate, in Amsterdam en Rotterdam gevestigd.

Zowel het aantal overig niet-westerse allochtonen als het aantal overig westerse allochtonen is tussen 1999 en 2008 met zo'n 20 procent toegenomen. De instroom is vooral toegenomen in de stadsgewesten. Zij kwamen vaker als arbeids- of studiemigrant en minder vaak als asielmigrant naar Nederland. Arbeids- en studiemigranten komen af op (internationale) banen en opleidingen en vestigen zich dan ook vooral in de grote steden.

³⁾ Dit hoofdstuk rekent alleen mensen geboren in Bulgarije, Hongarije, Polen, Roemenië, Slowakije en Tsjechië (of Tsjecho-Slowakije) tot de groep Midden- en Oost-Europeanen. Mensen geboren in (Wit-)Rusland en de Baltische staten, alsmede in één van de huidige staten van het voormalige Joegoslavië vallen in de categorie overig westerse allochtonen.

8.1.3 Immigranten naar stadsgewest van eerste vestiging en herkomst

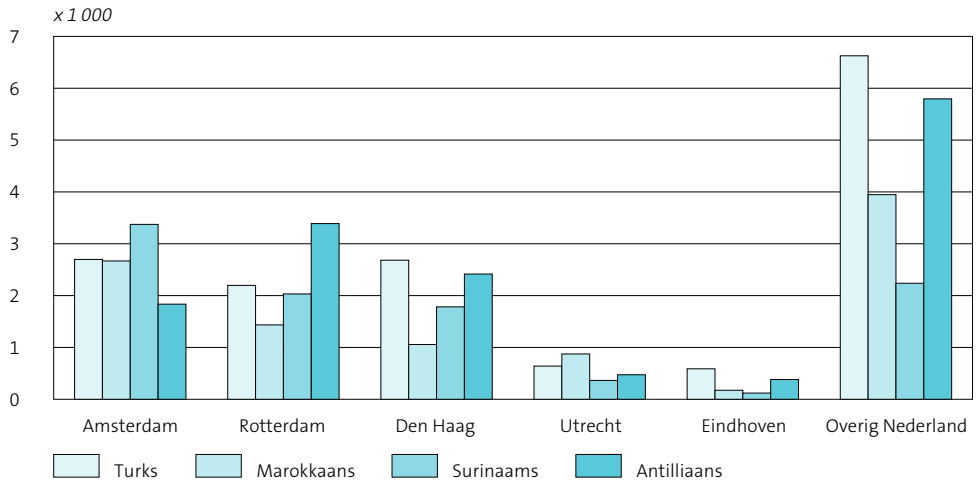
Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

Instroom van klassieke herkomstgroepen neemt af

De klassieke groepen immigranten (Marokkanen, Turken, Surinamers en Antillianen) vormden in 2008 nog maar 12 procent van de immigranten. Hun aandeel in de stadsgewesten van de vier grote steden is met gemiddeld 16 procent wat hoger. Zij vestigen zich vooral in stadsgewesten waar al veel personen uit deze landen wonen.

Het aandeel allochtonen met een Antilliaanse herkomst is in Rotterdam hoger dan in de andere stadsgewesten, wat mogelijk de grote aantrekkingskracht verklaart van Rotterdam op nieuwe immigranten uit de Antillen. In Utrecht, waar Marokkanen de grootste groep allochtonen in de bevolking vormen, zijn veel Marokkanen onder de nieuwe immigranten. In Amsterdam zijn het juist Surinamers die naar de stad komen, omdat daar al veel Surinamers wonen. Dit fenomeen wordt ketenmigratie genoemd. Ketenmigratie zorgt ervoor dat bestaande concentraties van herkomstgroepen in stand worden gehouden of zelfs versterkt worden doordat nieuwkomers zich vestigen in de buurt van landgenoten of van vrienden en familie (De Valk, Esveldt, Henkens en Liefbroer, 2001).

8.1.4 Turkse, Marokkaanse, Surinaamse en Antilliaanse immigranten naar stadsgewest, 2005-2008

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

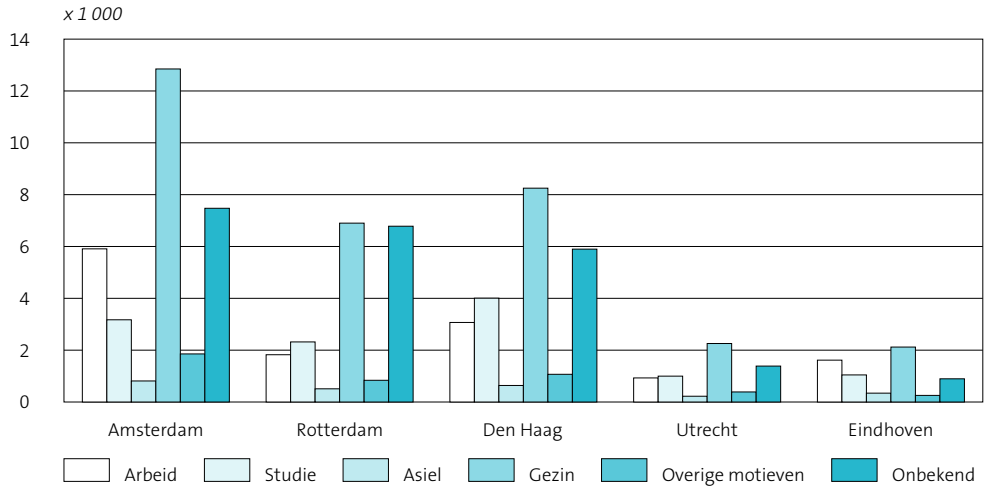
Veel arbeidsmigranten in de grote steden

De migratiemotieven van nieuwe immigranten verschillen tussen vestigingsregio's. In Amsterdam en Den Haag vestigen zich veel, en vooral westerse, arbeidsmigranten. Ook in Eindhoven vormen westerse arbeidsmigranten een relatief grote groep. Internationale bedrijven in Amsterdam, Rotterdam en Eindhoven, maar ook internationale organisaties, zoals in Den Haag, trekken veel (hoogopgeleide) westerse allochtonen (De Valk et al., 2001). Ook veel laagopgeleide arbeidsmigranten uit Midden- en Oost-Europa werken in de regio's Den Haag, Amsterdam en Rotterdam.

Asielmigranten komen verspreid over Nederland terecht. Hun aantal is echter maar gering. Ook gezinsmigranten wonen verspreid over het land. Dit zijn voornamelijk overig niet-westerse en overig westerse immigranten en, in mindere mate, Turken en Marokkanen.

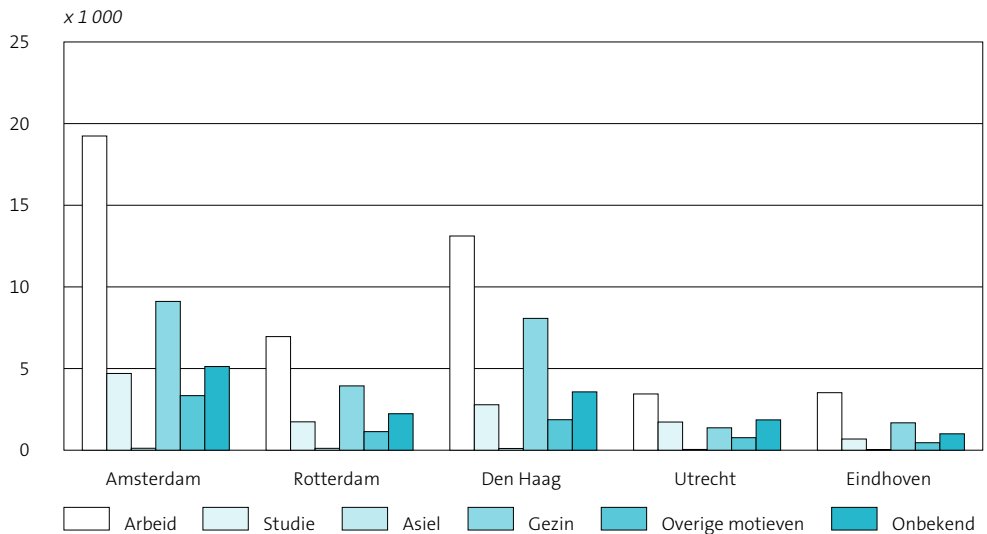
Van 20 procent van de immigranten die naar Nederland komen is het migratiemotief onbekend. Dit geldt bijvoorbeeld voor alle Antillianen die naar Nederland komen. Doordat Antillianen de Nederlandse nationaliteit hebben, hoeven zij bij binnenkomst geen migratiemotief op te geven.

8.1.5 Niet-westerse immigranten naar migratiemotief en stadsgewest, 2005-2008

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

8.1.6 Westerse immigranten naar migratiemotief en stadsgewest, 2005-2008

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

8.2 Verblijfsduur

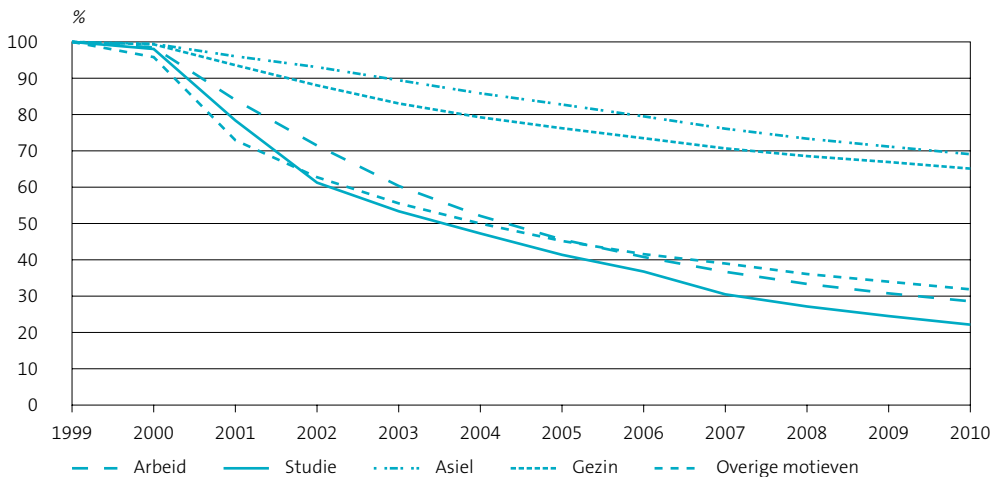
Gezins- en asielmigranten blijven het vaakst

Er zijn grote verschillen in verblijfsduur tussen immigranten. Veel arbeids- en studiemigranten verlaten Nederland na enkele jaren weer. Asiel- en gezinsmigranten vestigen zich vaak voor langere tijd.

Studiemigranten verlaten Nederland het snelst en het vaakst. Op 1 januari 2002 woonde nog 61 procent van alle studiemigranten uit 1999 in Nederland. Na elf jaar, in 2009, was dat nog maar 22 procent. Van de arbeidsmigranten is 29 procent na elf jaar nog in Nederland, van de gezins- en asielmigranten 65 en 69 procent.

Immigranten die zich aan Nederland binden door hier een gezin te vormen en hier kinderen krijgen, zullen niet zo snel weer vertrekken. Dat geldt ook voor studie- en arbeidsmigranten die een gezin vormen, hoewel zij bij immigratie aanvankelijk een verblijfsduurperspectief van slechts enkele jaren hadden.

8.2.1 Aandeel nog in Nederland wonende immigranten uit 1999 naar migratiemotief

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

Turken, Marokkanen en Surinamers blijven het vaakst in Nederland

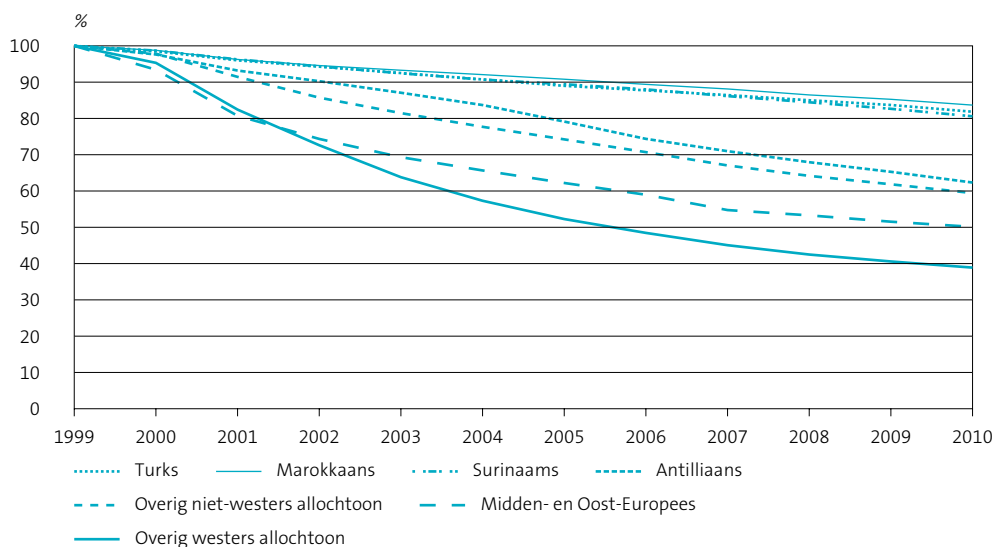
Immigranten uit Turkije, Marokko en Suriname blijven het vaakst in Nederland. Van deze groepen woont meer dan 80 procent elf jaar na immigratie nog in Nederland. Deze groepen komen vooral als gezinsmigranten. Immigranten uit de Antillen vertrekken vaker

dan de andere klassieke groepen weer. Een deel van de Antillianen komt hiernaartoe om een studie te doen en vertrekt na enige tijd weer. Na elf jaar woont 62 procent van de Antillaanse immigranten uit 1999 hier nog steeds.

Westerse immigranten zijn het vaakst tijdelijk in Nederland. Zij komen hier vaak een beperkt aantal jaar werken, en na elf jaar is 60 procent van deze groep weer vertrokken. Het aantal Midden- en Oost-Europese immigranten was in 1999 nog te gering om uitspraken te doen over hun vestigingsgedrag.

Hoewel het aandeel immigranten uit 1999 dat in 2010 nog in Nederland is, het hoogst is onder Marokkanen, Turken en Surinamers, is het absolute aantal gevestigde immigranten veel hoger onder overig niet-westerse en westerse allochtonen. De instroom van westerse en overig niet-westerse allochtonen in 1999 was immers veel groter.

8.2.2 Aandeel nog in Nederland wonende immigranten uit 1999, naar herkomst

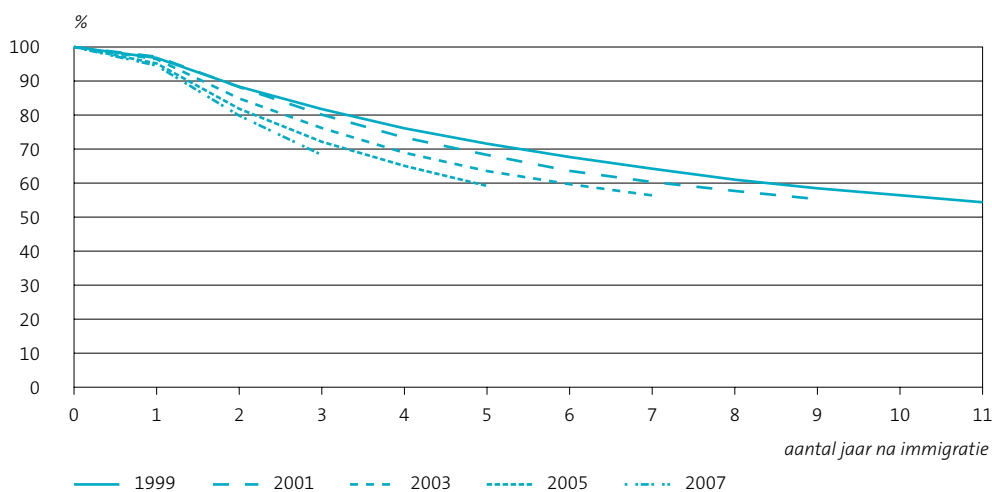
Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

Verblijfsduur van immigranten steeds korter

De laatste jaren zijn er steeds meer immigranten die slechts tijdelijk naar Nederland komen. Dit is deels een gevolg van de veranderende samenstelling van de immigrantenpopulatie. Er komen steeds meer arbeids- en studiemigranten en minder gezins- en asielmigranten naar Nederland en juist arbeids- en studiemigranten komen vaker maar voor korte tijd. Te denken valt aan de steeds groter geworden groep immigranten uit Midden- en Oost-Europa, die vaak maar een aantal jaar in Nederland blijven. Binnen de groep arbeidsmigranten bestaat bovendien de tendens om steeds vaker maar voor korte tijd in Nederland zijn. Het aandeel arbeidsmigranten dat na een aantal jaar nog in Nederland is, wordt voor recentere immigratiejaren steeds kleiner.

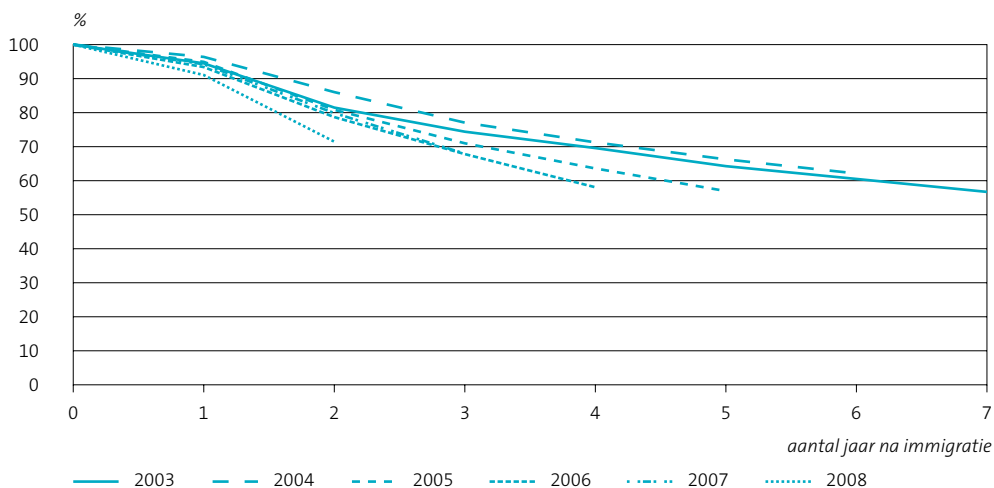
Sinds 2004 is het aantal migranten uit Midden- en Oost-Europa sterk toegenomen. Vergelijken met 2003 blijven Midden- en Oost-Europeanen in latere jaren steeds vaker slechts tijdelijk in Nederland.

8.2.3 Aandeel nog in Nederland wonende immigranten naar jaar van immigratie

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

8.2.4 Aandeel nog in Nederland wonende immigranten uit Midden- en Oost-Europa naar jaar van immigratie

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

8.3 Verhuisgedrag

Recente immigranten verhuizen vaak

In de eerste jaren na immigratie verhuizen immigranten gemiddeld een keer in de drie tot vier jaar. In latere jaren verhuizen ze gemiddeld een keer in de zes tot zeven jaar. Autochtonen verhuizen veel minder vaak, gemiddeld één keer in de tien jaar (Feijten en Visser, 2005).

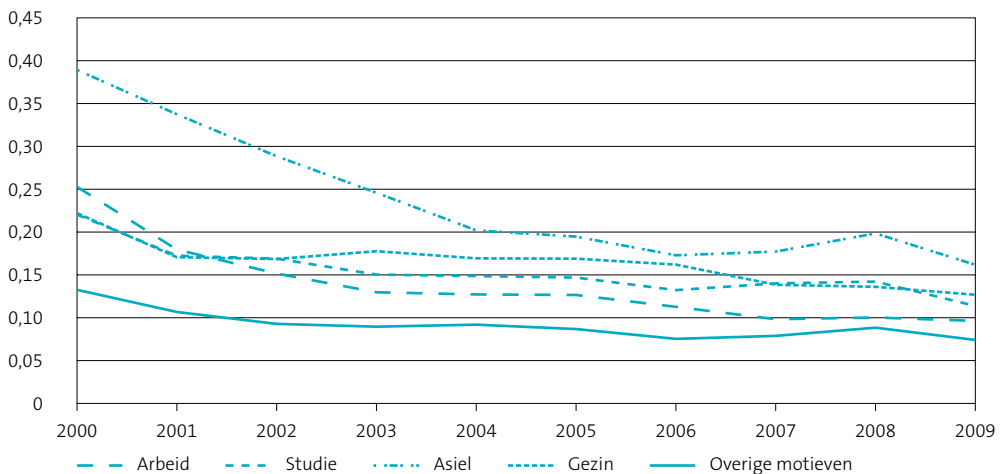
Dat immigranten vaker verhuizen komt doordat zij gemiddeld jonger zijn, en jongeren verhuizen nu eenmaal vaker dan ouderen (De Groot, Manting en Boschman, 2008). De zeer hoge verhuismobiliteit in de eerste jaren na vestiging kan hier echter niet volledig door worden verklaard.

Immigranten die zich in Nederland vestigen, komen vaak in een tijdelijke woonsituatie terecht, en zij verhuizen vervolgens naar een meer definitieve woning. Wanneer ze al in Nederland wonen, hebben ze meer informatie over het woningaanbod en de woonomgeving en kunnen ze een betere woningkeuze maken (Koopman, 2012). Het ligt voor de hand dat dit de belangrijkste verklaring is voor het grote aantal verhuizingen van immigranten in de eerste jaren na immigratie.

Veel asielmigranten verhuizen uiteindelijk naar de grote stad

Vooralsielmigranten verhuizen vaak, zowel in de eerste jaren als in latere jaren. Wanneer asielzoekers een verblijfsvergunning krijgen, krijgen ze vaak een woning toegewezen. Ze verhuizen dan vanuit het asielzoekerscentrum naar deze eerste woning. Deze toegewezen woningen staan verspreid over Nederland, maar asielzoekers verhuizen daarna vaak toch naar de grote steden (Kullberg en Nicolaas, 2009). Juist asielmigranten die in eerste instantie in buurten terechtkomen waar weinig allochtonen wonen, verhuizen daarna naar buurten met meer allochtonen (Zorlu en Mulder, 2008). Zowel de aanwezigheid van landgenoten, vrienden of familie (De Valk et al., 2001), als de grotere kansen die zij hebben op het vinden van een baan in de grote steden (Beckers en Borghans, 2011; Bolt en Van Kempen, 2008) verklaren hun trek naar de grote steden.

8.3.1 Gemiddeld aantal verhuizingen per jaar van immigranten uit 1999¹⁾, naar migratiemotief

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL

¹⁾ Voor immigranten die in het jaar 2002 Nederland zijn binnengekomen geldt hetzelfde beeld van veel verhuizingen in het eerste jaar na immigratie en minder in latere jaren. Het grote aantal verhuizingen in 2000 wordt dus niet veroorzaakt door iets wat in 2000 is gebeurd (periode-effect), maar doordat deze groep immigranten dan net in Nederland is (cohort-effect). Ook de verschillen tussen herkomstgroepen en migratiemotieven zijn voor immigranten in 2002 vergelijkbaar met die in 1999.

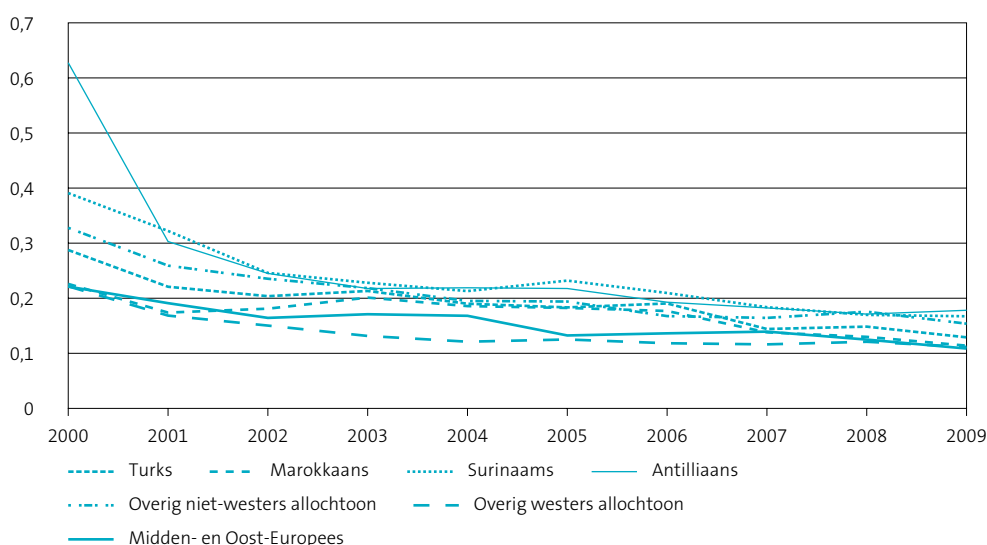
Antillianen verhuizen het vaakst

In de eerste jaren na immigratie verhuizen Antillianen gemiddeld één keer in de twee jaar, vaker dan immigranten uit andere herkomstlanden. Daarna neemt dit snel af, en wordt het verhuisgedrag meer vergelijkbaar met dat van andere immigranten. Vanaf midden jaren negentig komen er vooral kansarme Antilliaanse jongeren naar Nederland, vanwege

slechtere omstandigheden op de Antillen. Deze jonge en laagopgeleide Antillianen hebben vaak een slechte positie op de woningmarkt (Kullberg, Vervoort en Dagevos, 2009) en een hoge verhuismobiliteit.

Immigranten uit Midden- en Oost-Europa uit 1999 verschillen in verhuisgedrag weinig van overige westerse immigranten. In 1999 vormden de Midden- en Oost-Europese immigranten echter nog een kleine groep, die voornamelijk uit gezinsmigranten bestond. Vanaf 2004 is het aantal immigranten vanuit Midden- en Oost-Europa sterk toegenomen. Voor de immigranten uit 2005 geldt echter hetzelfde als voor de immigranten uit 1999: Antillianen verhuizen het vaakst en Midden- en Oost-Europeanen verhuizen niet veel meer dan overige westerse immigranten.

8.3.2 Gemiddeld aantal verhuizingen per jaar van immigranten uit 1999, naar herkomst

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

Weinig verhuizingen van immigranten uit stadsgewesten

De meeste immigranten wonen twee jaar na immigratie⁴⁾ nog in dezelfde regio als op het moment van binnenkomst. Van de immigranten die zich in de stadsgewesten Amsterdam, Rotterdam en Den Haag vestigden, woont 95 procent twee jaar later nog steeds in hetzelfde stadsgewest. In Utrecht en Eindhoven is dat met 91 en 89 procent iets minder.

⁴⁾ In deze analyse zijn alleen immigranten meegenomen die twee jaar na immigratie nog steeds in Nederland woonden. Het gaat om 70 procent van alle immigranten tussen 2005 en 2008.

Immigranten die hun stadsgewest verlaten, vertrekken vooral naar woningen buiten de vijf onderscheiden stadsgewesten. Zes procent van de immigranten die zich in eerste instantie buiten de vijf stadsgewesten vestigden, verhuist binnen twee jaar naar een van de vijf stadsgewesten. Deze verhuisstroom is iets groter dan vice versa. Twee jaar na immigratie wonen immigranten iets sterker geconcentreerd in Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Utrecht. Immigranten verhuizen per saldo uit Eindhoven en overig Nederland. De verschillen zijn echter miniem.

8.3.3 Verandering van woonregio van immigranten (2005-2008) na twee jaar

	Stadsgewest twee jaar na eerste vestiging						Aandeel immigranten
	Amsterdam	Rotterdam	Den Haag	Utrecht	Eindhoven	overig Nederland	
	%						
Stadsgewest eerste vestiging							
Amsterdam	95	1	1	0	0	4	19
Rotterdam	1	95	2	0	0	3	10
Den Haag	1	1	95	0	0	2	15
Utrecht	2	1	1	91	0	4	4
Eindhoven	1	1	1	1	89	8	4
overig Nederland	2	1	1	1	0	94	49
Aandeel immigranten	20	10	15	4	3	48	100

Bron: CBS/GBA, bewerking PBL.

8.4 Woonsituatie en woonwijken

Meeste immigranten huren woonruimte na vestiging in Nederland

De meeste immigranten wonen direct na immigratie in een huurwoning. Dat is niet verrassend: de meesten hebben een laag inkomen (Linden en Dirven, 2005) en ze beschikken vóór hun komst over te weinig informatie om direct een woning te kunnen kopen.

Immigranten in Eindhoven komen het vaakst terecht in koopwoningen, en immigranten in Amsterdam het vaakst in huurwoningen. Dat heeft te maken met verschillen in woningbestand: het aanbod van koopwoningen is in Eindhoven groter.

Immigranten wonen vaker in een huurwoning dan de gemiddelde inwoner van het stadsgewest. Dat geldt zowel voor niet-westerse immigranten, Midden- en Oost-Europeanen en, behalve in Amsterdam, overig westerse immigranten. Overig westerse immigranten

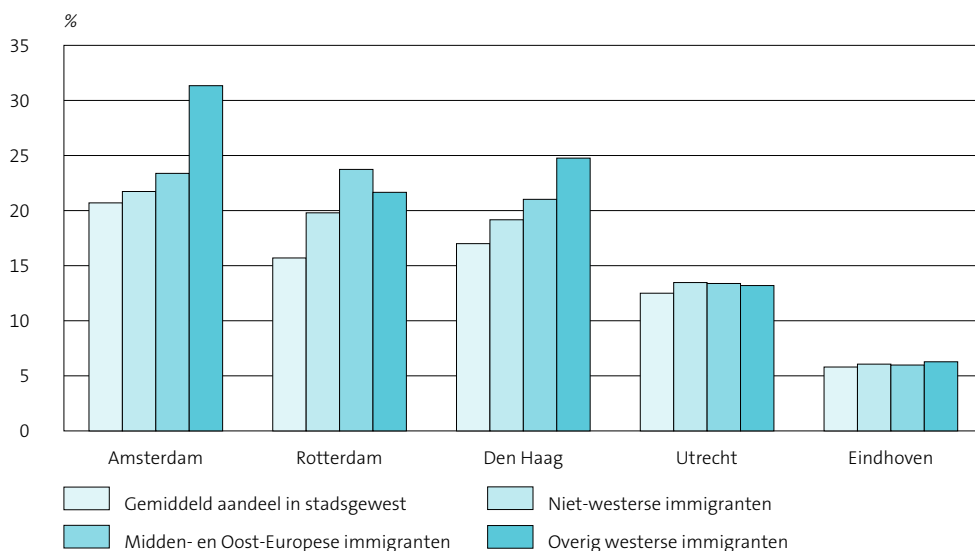
in Amsterdam komen relatief vaak terecht in een koopwoning. Zij wonen zelfs vaker in een koopwoning dan Amsterdammers. Ook in Eindhoven wonen overig westerse immigranten vaker in koopwoningen dan in Rotterdam, Den Haag en Utrecht. Waarschijnlijk zijn overig westerse immigranten in Amsterdam en Eindhoven vaker dan in de andere stadsgewesten *expats*, mensen die werken bij internationale bedrijven en die vanwege hun hoge inkomen vaker in koopwoningen wonen.

Particuliere huursector in trek bij immigranten

Naast het wonen in een huur- of koopwoning geven de kenmerken van wijken waar immigranten zich vestigen een beeld van hun woonsituatie in Nederland.

Immigranten vestigen zich vaak in wijken met een grote particuliere huursector. Dit geldt in Amsterdam en Den Haag vooral voor overig westerse immigranten. In Rotterdam komen juist de Midden- en Oost-Europeanen terecht in wijken met een grote particuliere huursector. In Utrecht en Eindhoven is de particuliere huursector slechts klein. Immigranten uit alle herkomstgroepen komen in deze stadsgewesten slechts iets vaker in wijken met veel particuliere huurwoningen terecht dan de andere bewoners. In Amsterdam en Den Haag is de particuliere huursector groter en meer geconcentreerd in een aantal wijken. Hierdoor is het ook mogelijk dat immigranten in wijken met zeer veel particuliere huurwoningen terechtkomen.

8.4.1 Gemiddeld aandeel particuliere huurwoningen in de woonwijk van immigranten (2005-2008) per stadsgewest

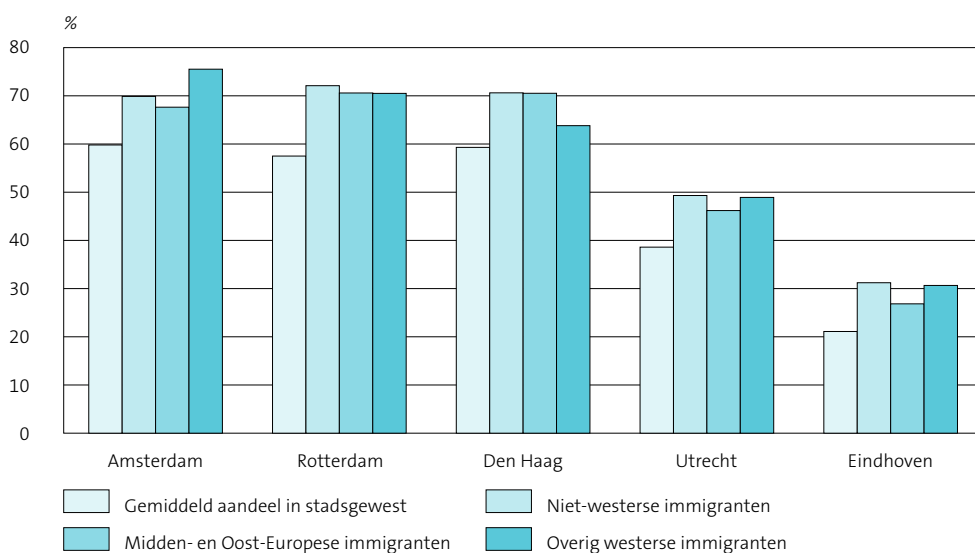

Bron: CBS/GBA; ABF/Syswov; bewerking PBL.

Immigranten vestigen zich vaak in wijken met veel meergezinswoningen

Immigranten komen vooral terecht in wijken met veel meergezinswoningen⁵⁾. In alle stadsgewesten is het aandeel meergezinswoningen in de wijken waar de immigranten naartoe trekken zo'n 10 procentpunt hoger dan gemiddeld in het stadsgewest. In Amsterdam komen westerse immigranten het sterkst geconcentreerd terecht in wijken met veel meergezinswoningen, in Den Haag ligt het gemiddeld aandeel meergezinswoningen in de wijk van vestiging voor westerse immigranten juist lager dan voor andere herkomstgroepen. De wijken die aantrekkelijk zijn voor westerse immigranten, wijken met veel particuliere huurwoningen en relatief hoge inkomens, zijn in Amsterdam vaker wijken met veel meergezinswoningen, zoals Amsterdam-Zuid, terwijl in Den Haag dit vaker wijken zijn met meer eengezinswoningen, zoals het Statenkwartier en de Archipelbuurt. Dat zijn wijken waar de druk op de koopwoningmarkt, mede door de toestroom van immigranten met een hoog inkomen, hoog is. Dit wordt weerspiegeld in de hoge woningprijzen per vierkante meter.

8.4.2 Gemiddeld aandeel meergezinswoningen in de woonwijk van immigranten (2005-2008) per stadsgewest

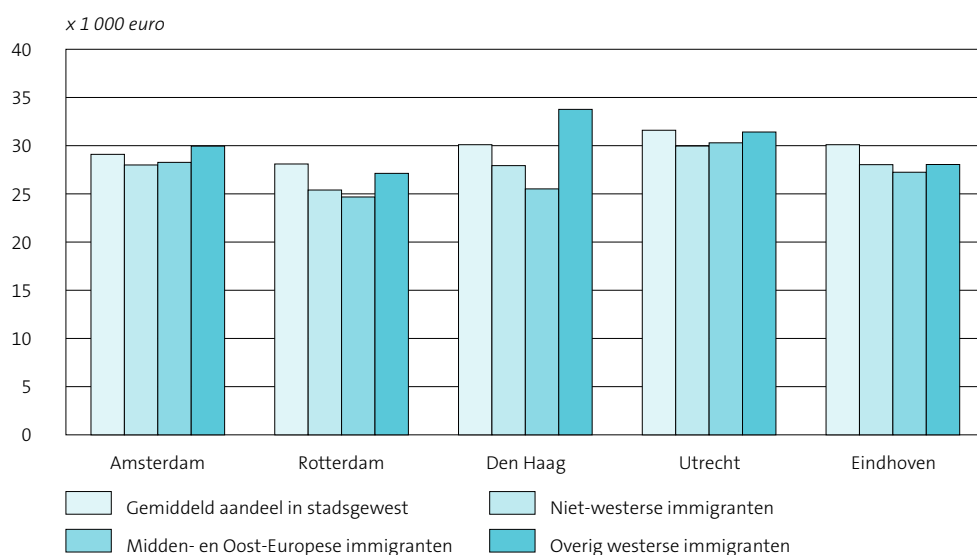
Bron: CBS/GBA; ABF/Syswov; bewerking PBL.

⁵⁾ Meergezinswoningen zijn gestapelde woningen, zoals (portiek)flats, appartementen of etagewoningen, terwijl eengezinswoningen grondgebonden zijn.

In Den Haag grote verschillen tussen migrantengroepen in wijkinkomen

In Amsterdam, Utrecht en Eindhoven wijkt het gemiddelde inkomen in het stadsgewest nauwelijks af van dat in de woonwijk van de diverse immigrantengroepen. In Rotterdam en vooral Den Haag zijn de verschillen groter en komen niet-westerse en Midden- en Oost-Europese immigranten vooral terecht in wijken met een lager gemiddeld inkomen, en overige westerse immigranten in wijken met een hoger gemiddeld inkomen.

8.4.3 Gemiddeld huishoudensinkomen in de woonwijk van immigranten (2005-2008) per stadsgewest

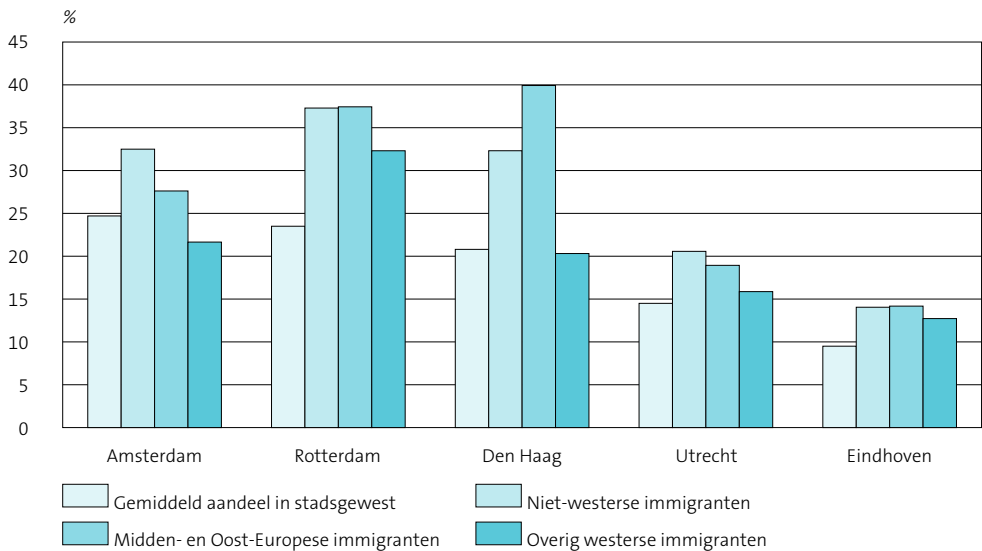
Bron: CBS/GBA; CBS/RIO; bewerking PBL.

Midden- en Oost-Europeanen vaak in wijken met veel niet-westerse allochtonen

Niet-westerse immigranten komen vooral terecht in wijken waar al veel niet-westerse allochtonen wonen. Overige westerse immigranten komen, vooral in Amsterdam en Den Haag, juist terecht in wijken met veel westerse allochtonen.

Voorals in Den Haag, maar ook in Rotterdam en in mindere mate in de andere stadsgewesten gaan Midden- en Oost-Europeanen wonen in wijken met een hoog aandeel niet-westerse allochtonen. Het gaat hier om minder populaire wijken (vaak zogenoemde aandachtswijken) waar relatief eenvoudig een woning te bemachtigen is. Het zijn de immigranten met een laag inkomen die niet zoveel keus hebben op de lokale woningmarkt.

8.4.4 Gemiddeld aandeel niet-westerse alloctonen woonachtig in de woonwijk van immigranten (2005-2008) per stadsgewest

Bron: CBS/GBA; CBS/Bevolkingsstatistiek; bewerking PBL.

8.5 Conclusie

Klassieke immigrantengroepen (Turken, Marokkanen, Antillianen en Surinamers) vormen nog maar klein deel van de huidige immigranten. Steeds meer arbeids- en studiemigranten vestigen zich in ons land en het aantal asielmigranten daalt. Het aantal immigranten uit Midden- en Oost Europa is sterk toegenomen.

Immigranten komen steeds vaker terecht in de grote steden. De toenemende aantallen arbeids- en studiemigranten komen af op de (internationale) banen en opleidingsmogelijkheden in de steden.

Klassieke immigrantengroepen blijven na immigratie voor lange tijd in Nederland, terwijl overig niet-westerse en westerse immigranten vaak na een aantal jaren ons land weer verlaten. Het zijn vooral de arbeids- en studiemigranten die Nederland na enkele jaren weer verlaten. Twee derde van de asiel- en gezinsmigranten woont tien jaar na immigratie nog steeds in Nederland.

Steeds meer immigranten verlaten Nederland weer. Dit komt naast toenemende aantallen arbeids- en studiemigranten, ook door een verschuiving naar een kortere verblijfsduur binnen de groep arbeidsmigranten.

Immigranten verhuizen vaker dan de gemiddelde Nederlander. Dit komt vooral omdat immigranten gemiddeld jonger zijn en vaker in huurwoningen wonen. Vooral in de eerste jaren na immigratie verhuizen immigranten vaak; dit wordt waarschijnlijk verklaard doordat zij na immigratie eerst in een tijdelijke woning terecht komen en pas als ze meer kennis hebben van de lokale woonsituatie en woningmarkt naar een meer definitieve woning verhuizen.

Immigranten vestigen zich vooral in de stadsgewesten van de vier grote steden. Enkele jaren na immigratie is de trek naar de steden nog sterker. Vooral asielmigranten, die in eerste instantie meer verspreid over Nederland worden opgevangen, verhuizen in de jaren na immigratie naar de grote steden.

Immigranten komen relatief vaak in huurwoningen terecht. Overig westerse allochtonen hebben nog het vaakst een koopwoning, vooral in het stadsgewest Amsterdam. Zij gaan ook vaker dan de andere immigrantengroepen wonen in wijken met een hoog gemiddeld inkomen en weinig niet-westerse allochtonen.

Midden- en Oost-Europeanen komen juist terecht in wijken waar veel niet-westerse allochtonen wonen. Het gemiddeld inkomen is er laag en er zijn veel particuliere huurwoningen. Ook niet-westerse allochtonen gaan vooral naar wijken met veel meergezinswoningen en veel niet-westerse allochtonen. Het zijn de kwetsbare wijken waar het relatief eenvoudig is een woning te bemachtigen. De doorstroming in deze wijken is al hoog, omdat bewoners van deze wijken sowieso vaak verhuizen.

Enerzijds kan worden betoogd dat juist door de hoge verhuismobiliteit en de grote diversiteit in herkomst van de bevolking de sociale cohesie in deze wijken gering zal zijn. Dit heeft gevolgen voor de leefbaarheid in de wijk. Het bevordert de integratie van immigranten in de steden niet. Anderzijds weerspiegelt de hoge verhuismobiliteit in deze wijken de functie van deze (aandachts)wijken als roltrap en emancipatie- en integratiemachine in de stedelijke samenleving. Bewoners met een lage sociaaleconomische status – waaronder nieuwe immigranten – vestigen zich in deze wijken, maken vervolgens carrière (op de arbeidsmarkt, in hun huishoudensituatie, op de woningmarkt) en verlaten de wijk weer. Dergelijke wijken zullen altijd blijven bestaan.

Literatuur

Beckers, P. en L. Borghans (2011). *Segregation in neighbourhoods and labour market outcomes of immigrants: Evidence from random assignment in the Netherlands*. Working Paper, Maastricht University.

Bolt, G. en R. van Kempen (2008). *De mantra van de mix. Hoe ideaal is een gemengde wijk?* Utrecht: FORUM.

Feijten, P. en P. Visser (2005). Binnenlandse migratie, verhuismotieven en verhuisafstand. *Bevolkingstrends*, 2e kwartaal, 75–81.

Groot, C. de, D. Manting en S. Boschman (2008). *Verhuishwensen en verhuisgedrag in Nederland; een landsdekkend onderzoek*. Den Haag: Planbureau voor de Leefomgeving.

Koopman, M (2012). *Economic analysis of neighbourhood quality, neighbourhood reputation and the housing market*. Delft: IOS print/ Delft University of Technology.

Kullberg, J., M. Vervoort en J. Dagevos (2009). *Goede buren kun je niet kopen*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.

Kullberg, J. en H. Nicolaas (2009). Wonen en wijken. In: M. Gijsberts & J. Dagevos (red.), *Jaarrapport integratie 2009*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.

Linden, G. en H.J. Dirven (2005). Inkomensontwikkeling van immigranten. *Sociaal-economische Trends*, 2e kwartaal 2005.

Valk, H. de, I. Esveldt, K. Henkens en A. Liefbroer (2001). *Oude en nieuwe allochtonen in Nederland; een demografisch profiel*. Den Haag: WRR.

Zorlu, A. en C.H. Mulder (2008). Initial and subsequent location choices of immigrants to The Netherlands, *Regional Studies* 42, 245–264.

Figuren in de bijlage op de CBS-website

Figuur B 8.1 Aandeel nog in Nederland wonende arbeidsmigranten naar jaar van immigratie

Figuur B 8.2 Gemiddeld aantal verhuizingen per jaar van immigranten uit 2005, naar herkomst

Figuur B 8.3 Gemiddeld aandeel westerse allochtonen woonachtig in de woonwijk van immigranten (2005–2008) per stadsgewest